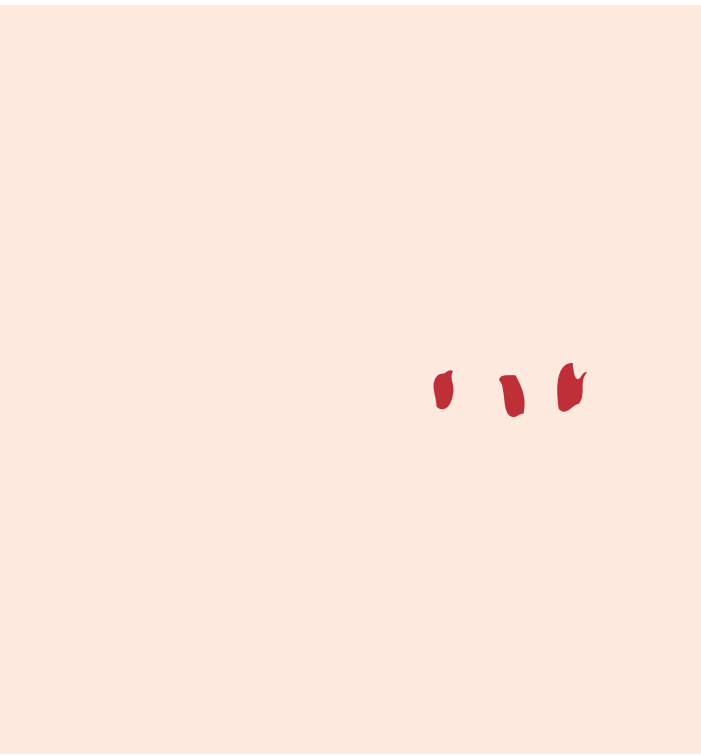

Інтро

Јана Николић Инџро
БИРИЛИЦА

8pt
Иако је ове суботње сунце бљештаво сијало, време је било за зимски каиути, а не само за мантил, као што је било целе седмице и као што су се сви надали да ће остати и за велики крај недеље—крај недеље када се одиравала утакмица са Јејлом

10pt
Од двадесет и неколицине младића који су на станици чекали своје девојке, које је требало да стигну возом у десет и педесет два, само су њих шесторица или седморица стајали на хладном, нејокиреном перону.

12pt
Остали, тололави, били су се окутили у зајрејаној чекаоници, стојећи околу у тријугама, по двојица, тројица или четворица, обавијени димом, разговарајући тоном који је скоро код свих звучао студентски важно, као да свако од њих понаособ, у овом ипскутавом разговору, рашиштавао једном засвагда некакво врло сложено питање, које је остали, вануниверзитетски свеи, поитребно или неитребно, вековима замаљивао.

14pt
Лејн Коџел, у кишном мантилу куљеном код Барберија, који је изнутра имао вунену поштату, био је један од шесторице или седморице младића на отвореном перону.

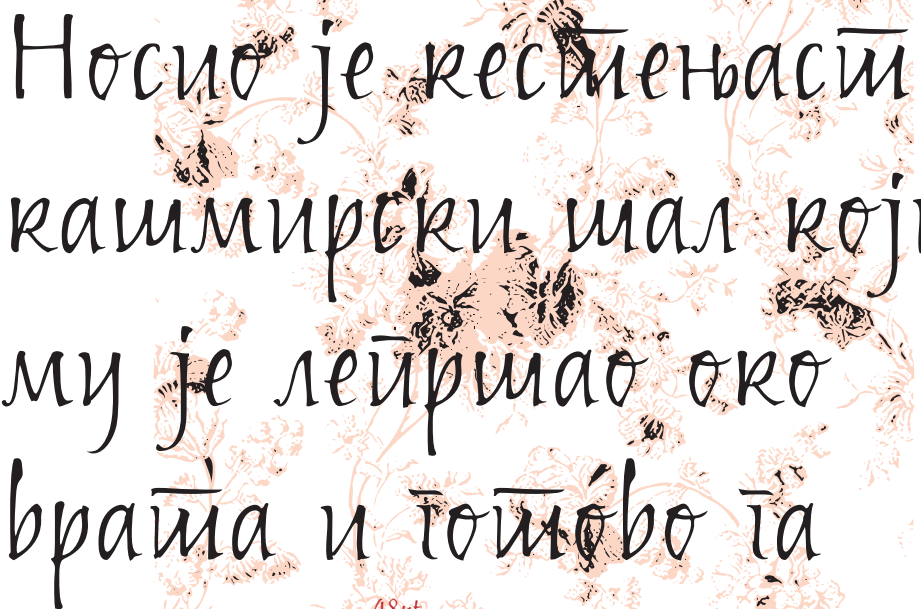
Или, боље речено, он и јесте и није припадао овој трији.

18pt

Читавих десет минута, па и више, намерно је стајао таман толико далеко од осталих младића да не би чуо њихов разговор, леђима ослоњен на сталак са бесластним брошурама хришћанских сијентиста, толих руку забучених у џејове каиути. 24pt

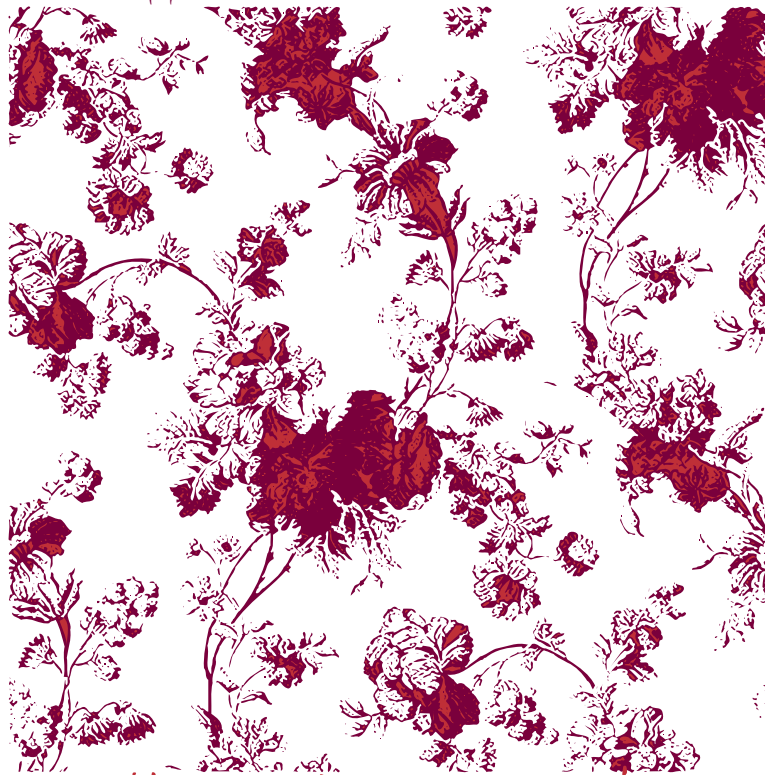
Он наједном, и прилично расејано, избуче десну руку из џеја и поче да намешта шал, али пре него што га је наместио предемисли се и ту исту руку забуче под каиути и извади неко писмо из унутрашњег џеја на сакоу. Полуотворених уста, он сместа поче да га чита.

9pt

Носио је кестењаст кашмирски шал који му је лејршао око врата и томебо га уоштте није штиштио од зиме. 48pt

Писмо је било написано,
заправо откуцано на машини,
НА БЛЕДОПЛАВОЈ ХАРТИЈИ.

Изгледало је старо и изуживано,
као да је вађено из коверта
и више пута читано.

يُتَوَرَك

مِثْلِ

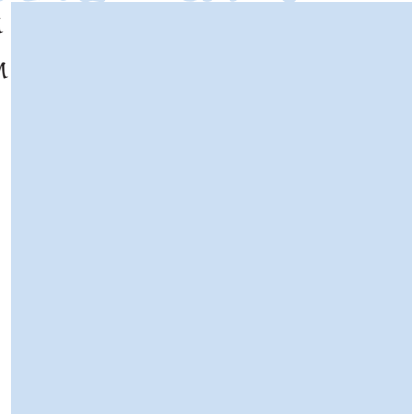
Драги мој Лејне,

Пишам се да ли ћеш моћи да одгонећеш ово писмо, јер је вечерас у спаваоници тако ужасна талама да једва чујем и своје мисли. Зато, ако нешто напишем погрешно, молим те да то пребриш. У вези с тим, послушала сам твој савет и у последње време сам се често помаћала речником, и ако ми то сада сипућава начин излаћања кривица је до тебе. Било како било, баш сам добила твоје дивно писмо и волим те страшно, до лудила, итд. и једва моћу да сачекам крај недеље. Веома ми је жао што ниси могао да ме сместиш у Kroft House, али у ствари, свеједно ми је где се налазим, само ако је топло и ако нема стеница, и ако те виђам с времена на време, иј. сваког часа. Просио сам татуну да ме доведе последње време. Бескрајно обожавам твоје писмо, нарочито онај део о Елиоту. Чини ми се да почињем да презирем све песнике изузев Сајфе. Читала сам је као луда, и молим те, немој да правиш просјачке примедбе. Можда ћу чак писати о њој свој семинарски рад, уколико се одлучим да кренем у освајање лоборика, и уколико онај крећен кога су ми поставили за титора дозволи да узнем ти тему. „Издигне нежнолепи Адонис... Шта нам је чинити Афродити? О, ударајте се у прса, девице, и хитоне своје раздериће.“ Није ли то **прекрасно**? И то је **стално** тако. Да ли ме волиш? Ниси то ниједанпут рекао у свом ужасном писму. Просио те мрзим кад си чутићив (да ли је ово тачно написано?) и кад се понашаш као препоштенито мушко. У ствари, не мрзим те, али у мојој природи је да сам поштив јаким и нелаћљивих људи. Није да ти ниси јак, нешто схваташ шта хоћу да кажем. Овде унутра је таква бука да једва чујем и своје мисли. У сваком случају, ја те волим и хоћу да пошаљем ово писмо експресном поштом тако да га сасвим благовремено добијеш, само ако успем да нађем марку у овој лудници. Волим те волим те волим те. Знаш ли ти да сам ја ишла с тобом у ствари свега **два иућа** за једанаест месеци? Не рачунам оно у Вангарду кад си био још тасом. Ја ћу сигурно бити врло дојажљива с тобом. Узгред буди речено, убићу те ако ми и једном речју одговориш на ово. Довиђења у суботу, џејте мој!!!

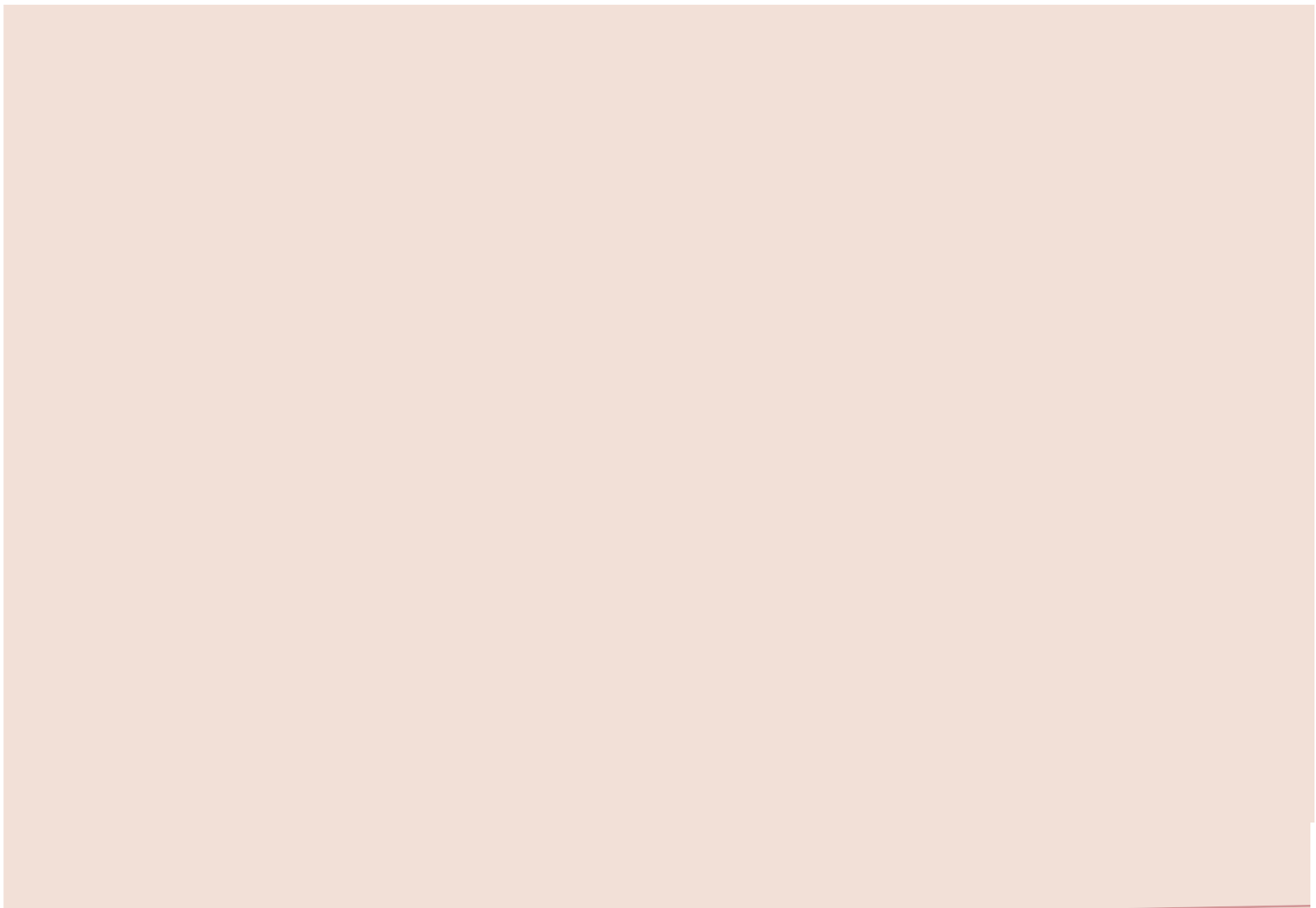
Много љубави

ФРЕНИ

XXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXX

базгых

New York
Styles

P.S. Тама је добио рендгенске снимке из болнице и свима нам је лакнуло. Тумор је, али није злоћудни. Синоћ сам разговарала с мамом телефоном. Између осталог, она те поздравила, тако да можеш бити на миру што се тиче оне ноћи у јетак. Не верујем чак да нес је чула кад смо ушли.

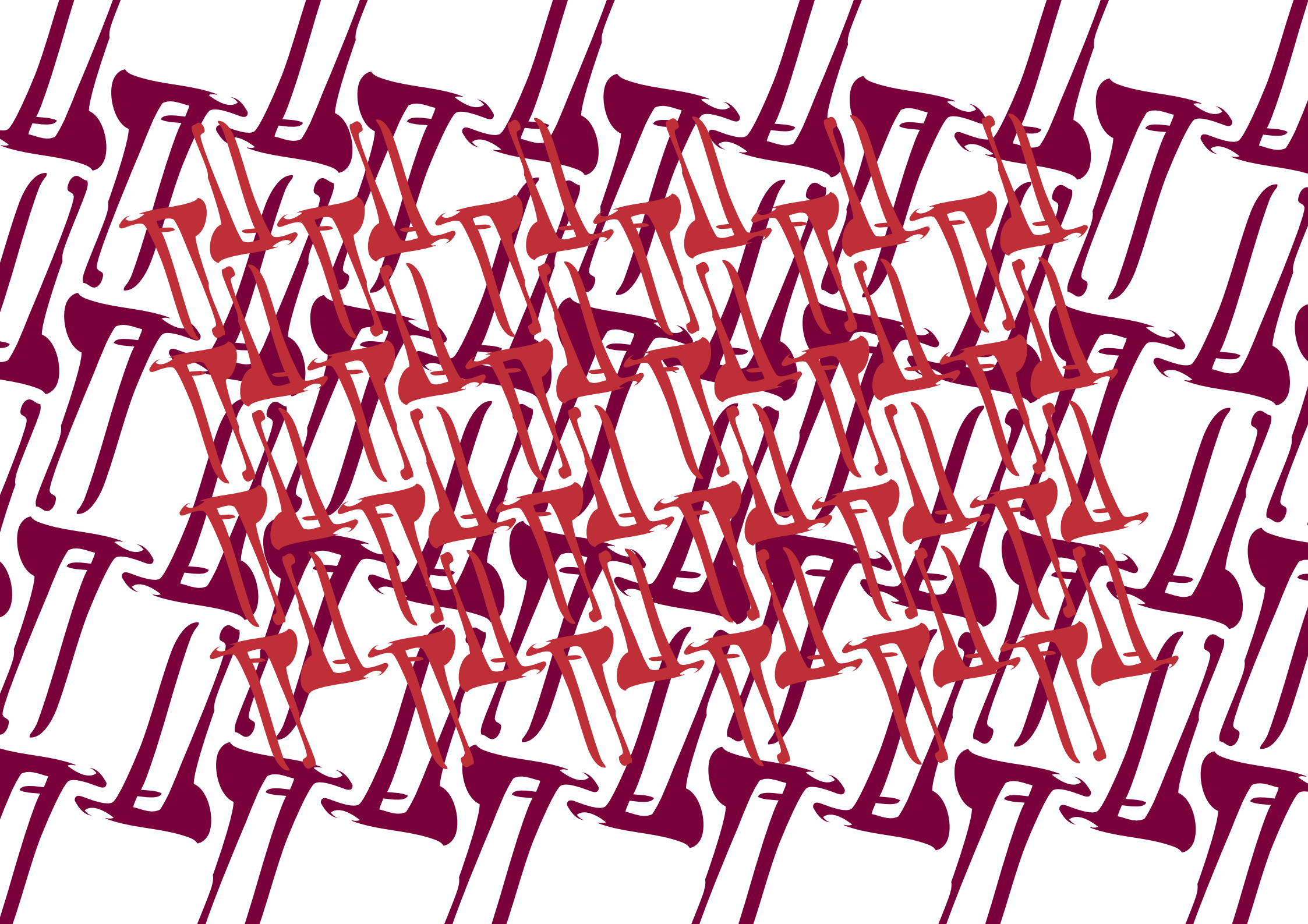

P. .P. S. Толико изгледам тупа
и смећена кад ти ишеш.
Зашто? Дозвољавам ти да то испиташ.
Само да лепо проведемо овај крај недеље.
Хоћу да ти кажем,
бар овај пут,
ако је могуће,
немој све да испитујеш скроз-наскроз,
нарочито не мене. Волим те.

Ф Р Е Н С И С

(њен знак)

Лејн је био прочитао писмо
отпутилке до половине, кад га
прекиде – ухвати му се,
узнемири га – један кружан
младић по имену Реј Соренсон,
који је хтео да чује да ли Лејн
разуме нешто од тога што жели
да каже та џејанка Рилке.

„Боже, ал' је хладно”,
рече он и извади њакло
џитарета из џепа.

На реверу Соренсоновог калупа од камиље длаке, Лејн
примети траг ружа за усне, изрисан, али још увек врло
видљив. Изгледало је као да је ту стајао недељама, можда
месецима, али он није довољно познавао Соренсона да би
му на то скренуо пажњу, нити га је, ипак, било брига.
Поред тога, воз је наилазио. Ова младића окренуше главе
улево, према локомотиви која је долазила. Готово
истовремено врати на чекаоници се с тиреском отворише и
младићи који су седели унутра, у тојлоу, почеше да
излазе да сачекају воз; већина њих је остављала утисак као
да држе бар по три улажене џитарете у свакој руци.

Лејн и Соренсон су били на 251. трији за модерну
европску књижевност (која прима само студенте на
последњој години студија и постдипломе) и били су
одређени да за понедељак припреме нешто о
четвртој Рилкеовој „Девинској елетији”. Лејн, који је
само површно познавао Соренсона, али је осећао неку
неодређену, катеоричку одвајаност према његовој
личности, одложи своје писмо и рече да не зна бољна
шта о Рилкеу, али мисли да га је улавно разумео.

„Благо теби”,
рече Соренсон.

„Ти си срећан човек.” Глас му је
био толико беживотан, као да је
пришао да говори с Лејном из
досаде или ћудљивости, а не да
разговарају нормално, као људи.

сам Лејн замишљајући кув се воз заједно. Замисли, као и многи људи, који би можда
предало да га пређу кроз прони истији за дочекивања на станици, покуша да са свој
лица збрише сваки израз који би могао да врло једноставно, можда чак и савршено
открије његова осећања према особи која стиже.
Френи је била међу првим девојкама које су сишле из воза, из једног удаљеног вагона на
северном крају перона. Лејн је одмах сјази и упркос напорима да остане хладнокрван
његова рука која се најло диже у ваздух, откри праћу истину. Френи виде најпре руке,
затим њега, и онда му одмахну на један досиан необичан начин. Френи је имала на соби
калупи од стирожених ракуна, и Лејн, идући према њој брзим кораком, али мирна изгледа
на лицу, с приуштенем радосићу закључи да је он једини на перону који стварно познаје
Френин калуп. Сеети се како је једном, пошто је читавих пола сата љубио Френи у
једним позајмљеним келима, пољубио и ревер њеног калупа као да је и он исто љубио
пожељни, франски наставак њене личности.

„Лејне!”

одушевљено ја поздравил Френи; она није била од оних који скривају своја осећања. Она ја зајрли и пољуби.

Било је то пољубац какав се даје на ситаничним перонима, врло ситан и почетику, и зајим нешто уздржан и току извођења, помало налик на додиривање челика.

Јеси ли добио моје
писмо?

Ушита она, и тојово у истом даху додаде:
„Па ти си се смрзав, сироти мој дечко.
Зашто ниси чекао унутра?
Јеси ли добио моје писмо?”

„Које писмо?” рече Лејн, узимајући њену пушничку торбу. Маринскојлава торба, обичена белом кожом, била је слична низу других које су изнеле из воза.

„Ниси ја добио? Писала сам ти још у среду. О, Боже! И то сам ја сама однела на поштицу...”

„А, то писмо! Јесам. Је ли то све што имаш од ствари? Која је то књига?”

Френи стисли поглед на леву руку. Држала је неку малу књигу боје трашка у плаћеном појезу.

„Ово? Ах, ништа”, рече.

Она отвори своју ручну торбу, стирла књигу унутра и пође с Лејном низ дуји перон према такси станици.

Држала ја је испод руке, и цело време причала, зајраво, улавном она. Најпре је говорила о

некој хајини која је ти у торби и коју треба испулати. Рече како је кутила једну врло слајку

пелицу која је тако мала да изгледа као да је направљена за лужину кућу, али, заборавила је да је понесе.

Онда каза како мисли да су са њом у возу биле само три познате девојке –

Марта Ферар,
Тини Тибети,
и Елеонора,

како ли се оно зваше, с којом се пре више година упознала кад је била у интернату у Екстеру, или на неком другом месту. Остале девојке у возу изгледале су сасвим обично, рече Френи, сем две њуниће интелектуалке, које као да су из Васара и једне девојке **сав**ршено сличне тииу Бенинтонове или Саре Лоренс. Ова, тииа Бенинтонова остављала је утисак као да је цело време у возу провела у клозету вајајући, сликајући или тако нешто, и као да је испод хаљине имала на себи трико који јој је оцртавао све делове тела. Лејн, који је сувише брзо корачао, рече како му је жао што није могао да је смести у Крофт Хаус – наравно, ту се баш ништа није могло учинити – али јој је зато нашао једно врло лепо, пријатно место. Мало, али чисто и све како треба. Дошашће јој се, дошао је Лејн, и Френи одмах замисли белу дрвену кућицу са собама за издавање. Три девојке које се раније никад нису среле у једној тој истој соби. Која дође прва, заузеше крив диван, а друге две ће спаваћи заједно у кревету за двоје са изванредним душеком. „Дивно”, одушевљено рече она.

Понекад јој је било стравно тешко да сакрије своју оторченост према ошитој дрљивости мушког рода, а посебно према Лејновој. То је подсети на једно кишовито вече у Њујорку када је Лејн, баш кад су излазили из позоришта, са сумњивим изливом трошоарског милосрђа дозволио оном ужасном човеку у смокинју да му отме такси испред носа. Ној је то било свеједно – јер, **Боже мој**, било би ужасно бити мушкарац који мора да додвља такси по киши – али није заборавила Лејнов страван, непријатељски поглед који јој је упутио док се враћао на плочник. Сада, пошто се осећала чудно кривом кад је мислила на то и на многе друге ствари, она притеже благу, и на нарочити начин, Лејнову руку изишавајући нежношћу.

Обоје уђоше у такси.

Маринскојлаву торбу, обичену белом кожом смештише најпре, поред шофера.

»Однећемо твоје ствари тамо где ћеш становаати...убазићемо их само кроз врата... а онда идемо да ручамо рече Лејн. «Умирем од лади. Он се наћну најрег

и даде адресу

шоферу.

ОХ КАКО ЈЕ ДИВНО ШТО ТЕ ПОНОВО ВИДИМ!
РЕЧЕ ФРЕНИ КАД ТАКСИ ПОЂЕ. НЕДОСТАЈАО
СИ МИ. ТЕК ШТО ЈЕ ИЗГОВОРИЛА ТЕ РЕЧИ
ПОСТАДЕ ЈОЈ ЈАСНО ДА УОПШТЕ НЕ
МИСЛИ ТАКО. ПОНОВО ИСПУЊЕНА
ОСЕЋАЊЕМ КРИВИЦЕ, ОНА УЗЕ ЛЕЈНОВУ
РУКУ И ЧВРСТО, С ТОПЛИНОМ УПЛЕТЕ СВОЈЕ
П Р С Т Е М Е Ђ У Њ Е Г О В Е

